

Niklas Nilsson avslutar karriären

Vi träffades för första gången en höstdag 1993, Niklas och jag. Torns IF hade dragit igång en ny Boll- och lekgrupp. Vi var ingen stor förening på den tiden, i stort sett kände alla i föreningen varandra och i bästa fall kunde två årskullar räcka till att få ihop ett elvamannalag när spelarna kom upp i den åldern.

Den nya träningsgruppen bestod av barn födda 1987-1990 och leddes av tre 14-åringar från klubbens på den tiden äldsta ungdomslag, varav jag var en.

Jag hade glädjen att följa Niklas och hans jämnåriga kamrater genom ungdomsåren. Det var en mångårig bekantskap i sann Tornanda som sedermera ledde till att vi som började träna femåringarna 1993 även var med och firade de flesta av dem när de tog studenten sommaren 2007. Självt hängde jag med som ledare i ungdomslaget till och med 2004 när laget upplöstes, men jag följde som lagledare med några av spelarna upp i seniortruppen.

Säsongen 1995 delades den stora gruppen upp i två och Niklas som är född 1988 kom att ingå i gruppen som var födda 1987-1988, varav endast ett fåtal av spelarna var födda 1987. På den tiden arrangerade Skåneboll tävlingsmatcher i seriespel från nio års ålder och detta innebar att redan året därpå, 1996, kom Niklas att för första gången representera Torns IF i seriespel, redan innan han hunnit bli åtta år gammal.

Året därpå, 1997, blev det istället ett renodlat sjuemannalag med spelare födda 1988 och Niklas fick då tillfälle att börja bygga upp sin prissamling efter framskjutna placeringar såväl i seriespel som i inomhusturneringar. Den kanske mest minnesvärda händelsen från det året var när en dålig planering från oss tränare gjorde att vi hade lyckats anmäla oss till två olika inomhusturneringar som skulle spelas samma dag. Efter att ha spelat ett gruppspel på förmiddagen i Flyinge åkte vi i ilfart till Svalöv där såväl grupp- som slutspel skulle avgöras under eftermiddagen och kvällen. Upplägget, som på förhand inte kändes optimalt, visade sig bli så pass bra att Niklas och hans lagkamrater tog sin första titel den kvällen då man vann hela turneringen.



Några av de första priserna som Niklas vann. I bakgrunden den matchtröja som Torns IF P88 spelade i på tiden det begav sig.

Under ungdomsåren spelade Niklas mestadels som back och redan från start var han en av de tongivande spelarna i laget. Han hörde också till de mer ambitiösa i sin årskull och när spelarna blev lite äldre visade han sina egenskaper som framtida lagkapten och han kunde ryta ifrån om lagkamraterna inte brukade allvar i samband med träningar och matcher.

Så här minns en mångårig tränare, Peder Månsson, Niklas karriär:

– På de första träningarna som jag och Andreas Wallerstig hade så var det över 50 ungar i Tornhallen. Fantastiskt bara det!

Bland dessa årskullar fanns det tre spelare som stack ut redan i unga år, och Niklas var en av dem.

Niklas var något försynt och gjorde inte mycket väsen av sig utanför planen, men på plan var han omöjlig att missa. Tekniken kanske aldrig var den bästa, men Niklas var en otroligt funktionell spelare med sin fysik, inställning och orädda stil. Medan alla andra jagade bollen, så stod Niklas strax framför målvakten och när bollen kom så sköt han antingen bort den eller drev förbi i princip samtliga på kanten. Talangen för att göra mål från egen planhalva fanns redan då.

Ett annat minne är när Niklas i nioårsåldern ville sluta spela fotboll på grund av att vi tränare ville ha honom på någon annan position än back. Han vägrade och sa att han skulle ställa sig som back ändå. Egentligen så var han någon slags liberohögerback då han huserade överallt defensivt samt längs hela högerkanten. Debuten i seniorsammanhang skedde som 14-åring i B-laget efter att jag nästan fick tvinga honom. Bäst på plan med en gång, sedan var han fast där.

Sedan var jag personligen glad när Niklas testades som anfallare och öste in mål i division 4. Enbart skador kan vara orsaken till att ha stoppat honom och hans fruktade huvudspel från andra klubbar. Det är ett underbetyg till vår kommunrival att Niklas aldrig hamnade i LBK "på riktigt".

Jag har spelat i Torn och följt klubben i 30 års tid, nu försvinner den siste av "mina" spelare, men det finns ingen som jag är stoltare över!

Peder "Dansken" Månsson, tränare Torns IF P88 1993–1998, 2000, ansvarig för Torns IF Herr B 2003–2006.



Niklas under en av sina första reservlagsmatcher.

Peder minns inte fel vad det gäller Niklas målfarlighet från distans i unga år.

På Torns IF:s tidigare hemsida har vi hittat följande utdrag ur matchreferat från åren på sjumannaplan:

"I andra halvlek tog vi ledningen genom ett härligt frisparksmål av Niklas Nilsson."

"Tio minuter in på halvleken gjorde dock Niklas Nilsson 4-0 på en frispark från långt håll"

"Hela första halvlek var Lödde bättre, med ett distansskott kunde dock Niklas Nilsson kvittera i mitten av halvleken."

Trots att han i princip alltid spelade back så var Niklas alltid ganska långt framme i lagets interna skytteliga. Han brukade även förekomma i "busligan", då han tack vare sin hårdföra och orädda spelstil drog på sig en och annan varning redan i yngre år. På den tiden spelade klubbens lag också mycket inomhusfotboll under vinterhalvåret, "Five-a-side". Där var Niklas lagets i särklass främste målgörare, främst tack vare sitt kraftfulla distansskott.

Höjdpunkterna under ungdomsåren var nog resorna till Grenå och Kattegat cup, somrarna 1999 och 2000. Det var också det som Niklas själv framhävde som bästa fotbollsminne i sin spelarpresentation från 2004 på Torns IF:s tidigare hemsida. År 1999 reste vi dit tillsammans med P83/84 samt P85/86. Det var många på den resan som senare skulle vara med och bidra till representationslagets resa upp genom seriesystemet.



Kattegat cup 1999.

Sommaren därpå var vi tillbaka i Grenå, men denna gång tillsammans med P89/90 som vi hade ett tätt samarbete med och ofta behövde låna spelare från för att få ihop lag till matcherna. På denna resa tog laget och Niklas sin enda internationella titel efter att laget vann B-slutspelet i Kattegat cup. I finalmatchen besegrades Frem-Hellebaek med siffrorna 5-2, men det var mer spännande än vad siffrorna visar. Inte minst var Torn pressade under en period efter att Niklas själv fick sitta fem minuter på botbänken efter att ha dragit på sig en omdiskuterad "ostskiva".



Lagbild Kattegat cup sommaren 2000.

Niklas och hans lagkamrater skördade en del framgångar under ungdomsåren. Ofta var laget med i toppstriden i seriespelet och det blev många silver- och bronsplaketter från Skåneboll. Det skulle dock dröja till succéåret 2003 innan laget som 15-åringar tog sin första serieseger. Trots att det in i det sista var ovisst om vi ens skulle få ihop ett lag till seriespelet så stod vi som slutsegrare när serien var färdigspelad. Det var den första och enda serieseger som Niklas fick uppleva som ungdomsspelare, men på seniornivå skulle det bli betydligt fler.

Efter en tät kamp mot Kulladals FF säkrade Torns IF:s 15-åringar seriesegern det året. Samma år påbörjade Niklas också sin karriär som seniorlagsspelare när han gjorde sina första framträdanden i reservlaget. Den 11 maj 2003 gjorde Niklas Nilsson sin första seniorlagsmatch för Torns IF. En bortamatch mot Torna Hällestads IF i division 4 mellersta B för reservlag. Matchen vann Torns IF med 1-0.

Niklas Nilsson hade generna för att slå igenom inom småklubb fotbollen. Han är son till Claes Nilsson som utsågs till årets spelare i Trollenäs IF vid inte mindre än tre tillfällen under åren 1975-1980. Niklas har själv fått utmärkelsen årets Tornare vid två tillfällen, 2009 då laget huserade i division 4 och 2018 då Torn gjorde sin bästa säsong någonsin och han tog då hem priset bland annat i konkurrens med Astrit Selmani. Även om Niklas inte nådde lika många utmärkelser som sin far så kan vi nog konstatera att den senaste utmärkelsen smäller väl så högt som när Claes blev årets spelare i Trollenäs för tredje gången.

När Niklas debuterade i reservlaget var Torns IF en bra bit från där vi är idag. Torns IF kvalade sig 2002 upp från den absolut lägsta divisionen i seriesystemet, division 7, en nivå så låg att den sedan ett antal år inte längre finns kvar. Samma år hade vi återupptagit reservlaget som även de spelade på den absolut lägsta nivån, division 4 för reservlag, där vi för övrigt slutade som tabelljumbo det året. Året därpå fick alltså Niklas och några av hans jämnåriga lagkamrater som 15-åringar prova på spel i reservlaget parallellt med ungdomslaget. Niklas var den av ungdomsspelarna som gjorde flest matcher i reservlaget det året då han spelade hälften av seriematcherna.

Vi kan alltså fastslå att det inte var någon högre nivå på den fotboll som spelades när Niklas började sin karriär inom seniorlagsfotbollen säsongen 2003. Men med våra mått mätt gick det bättre än på många år. Ungdomslaget vann sin serie för 15-åringar. Reservlaget vann sin serie och representationslaget kvalade för andra året i rad upp en division. Livet lekte och en fantastisk resa genom seriesystemet hade tagit sin början, även om vi givetvis inte hade någon aning då om hur långt det skulle bära.

Även om Niklas ännu inte hade fått chansen till spel i representationslaget så var han ändå delaktig bland annat genom att han och flera av hans jämnåriga lagkamrater ingick i den busslast supportrar som reste till Knislinge en höstdag 2003 för att heja fram Torn i det lyckade kvalspelet till division 5. På den tiden hette skyttekungarna Jimmi Johansson och Andreas Ekberg och de snittade var för sig mer än ett mål per match under sina år i Torns seniortrupp.

Säsongen 2004 fick Niklas fortsatt hålla till i reservlaget och ungdomslaget, även om det var aktuellt med A-lagsdebut för hans del redan då. Reservlaget vann sin serie i överlägsen stil, trots att man hade avancerat en division. Niklas var den spelare som spelade flest matcher av alla i truppen det året då han var med i 14 av 18 seriematcher.

Den 17 augusti 2004 noterades Niklas för sin första varning i seniorlagssammanhang. I reservlagsmatchen på Brahevallen i Kågeröd fick han syna det gula kortet. Den 26:e september samma år kom det första målet borta på Tornavallen i Torna Hällestad. Så här skrev Torns IF:s hemsida då: "Torn tog ledningen efter ungefär en halvtimmes spel genom Niklas Nilsson som gjorde sitt första mål i seniorsammanhang".

Niklas debuterade i Torns IF:s representationslag säsongen 2005 och gjorde det med besked. Torn gjorde sin andra säsong i division 5 och hade fått in den från allsvenskan meriterade Per-Ola Ljung som spelande tränare. Niklas som hade spelat mestadels innerback under ungdomsåren flyttades upp och tog plats på mittfältet. För lagets del fanns det förhoppningar om toppstrid, men man var aldrig riktigt nära avancemang. För Niklas del blev det dock en succéartad debutsäsong. Han slog sig tidigt in i startelvan och var den ende spelaren i truppen den säsongen som var med i alla seriematcher. Niklas gjorde sina första mål för representationslaget i Torns IF söndagen den 28 augusti 2005. Platsen var Hästhagens IP i Malmö där Torn gästade SK Hakoah. En match som Torns IF vann med 2-0 och båda målen nickades in av Niklas Nilsson. Så här beskrevs målen på Torns IF:s hemsida:

"Torn fick en ny hörna i den 30:e matchminuten. Torns spelade tränare Per-Ola "Peo" Ljung tog hand om vänsterhörnan och slog den mot första stolpen där Niklas Nilsson nådde högst och nickade in Torns ledningsmål. Kul för Niklas att få göra sitt första A-lagsmål då han så här långt har gjort en mycket bra debutsäsong i A-laget."

"I den 82:a matchminuten kunde Torn definitivt avgöra matchen. Torn fick en frispark ute på högerkanten, djupt in på offensiv planhalva. Peo slog bollen mot borte stolpen där Niklas nickade in sitt andra mål för A-laget för dagen och i karriären. Det är bara att gratulera och hoppas att det kommer bli många fler!"



Niklas nickar in sitt första mål för representationslaget i Torns IF.

För Niklas del blev debutsäsongen så pass lyckad att han in i det sista var aktuell för att bli årets Tornare redan då. Istället fick han ta emot ordförandens pris det året. Ett pris som den dåvarande ordföranden Ingvar Nilsson hade instiftat och som han valde att varje år ge till en ung och lovande talang som slagit igenom i representationslaget.

Prisutdelaren Ingvar Nilsson berättar om ett minne från den säsongen:

– En match som jag minns var borta mot Askeröd då Niklas spelade mittback, 17 år gammal. Han mötte en gammal storspelare i Johan Jönsson och plockade bort honom totalt. Han var nästan gråtfärdig efter matchen men också imponerad. Ett annat minne är att Niklas far Claes skallade mig i en nickduell cirka 1975, vilket ledde till en ambulansfärd för min del. Jag hoppas att klubben på något sätt kan dra nytta av Niklas erfarenhet och kunskap i någon ledarroll.

Ingvar Nilsson, Tornare sedan starten 1965, ordförande Torns IF 1994-2007.



Efter säsongen 2005 fick Niklas ta emot ordförandens pris.

Det sägs dock att ingen är perfekt och det gäller även Niklas Nilsson. Likt flera av föregångarna i Torns IF har han provat vingarna hos en lokalkonkurrent innan han kunde konstatera att det grönaste av gräs växer i Stångby. Säsongen 2006 var en av de absolut tyngsta under 2000-talet för Torns IF:s representationslag på herrsidan. Kanske var en av anledningarna att just Niklas Nilsson valde att lämna Torns IF under en säsong för att spela juniorlagsfotboll på elitnivå i en annan lokal förening som numera spelar sina hemmamatcher endast på plast.

Det är en lärdom många av oss bittert har fått erfara. Det har aldrig gått att tjäna några stora pengar på att vara aktiv i Torns IF. Istället har många av oss har vunnit vänner för livet och många duktiga spelare har valt att återvända efter att ha provat lyckan på en högre nivå.

Inför säsongen 2007 var Niklas hemma på Tornvallen i Stångby igen, ett stenkast ifrån huset där han är född och uppvuxen och där hans föräldrar bor än idag.

Säsongen 2007 skulle visa sig bli den kanske bästa säsongen någonsin i Torns IF:s historia. Laget hade en ny tränarbesättning i form av Mikael Roos som assisterades av Peter Larsson. De skulle ta Torns IF:s representationslag till sin första serieseger sedan 1989, då nämnde Peter Larsson för övrigt vaktade målet.

Den här säsongen fick Niklas uppleva sin första serieseger med representationslaget. Han tillhörde en stomme av spelare som spelade de allra flesta seriematcher det året. Det hela inleddes och avslutades med en förlust. Däremellan gick man obesegrade i tjugo raka seriematcher och hade avgjort serien långt före avslutningen. Trots att Niklas nu hade etablerat sig i startelvan hörde han till de spelare som gärna ställde upp när det behövdes spelare till reservlaget, så liksom säsongen 2003 blev det dubbla seriesegrar för Niklas 2007.

Anledningen till att det inte blev ännu fler matcher för Niklas den säsongen var att hans hårdföra spelstil orsakade en del varningar och ledde till att han var avstängd ett par matcher under säsongen. Han fick därmed också motta utmärkelsen som årets buse på avslutningsfesten efter säsongen.

Säsongen 2008 gjorde Torns IF sin bästa säsong någonsin när man som nykomlingar slutade på en fjärdeplats i division 4. Det skulle bli många sådana säsonger under den närmaste tioårsperioden. Den här säsongen började Niklas allt oftare förekomma som målgörare och det blev sex mål för hans del i seriespelet, 13 totalt om man inkluderar alla matcher.



Säsongen därpå, år 2009, skulle det bli en ny fjärdeplats för Torns IF. Dock med något fler inspelade poäng än föregående år. Niklas målfarlighet visade sig på allvar denna säsong efter genidraget att flytta upp den tidigare backresen i anfallet. Det har inte hört till vanligheterna att Torns IF har en skytteligavinnare, men den här gången vann Niklas skytteligan i serien med sina 20 fullträffar.

Prestationerna under året gjorde att Niklas var ett givet val att vinna sin första utmärkelse som årets Tornare på avslutningsfesten det året. Han var uppvaktad av klubbar på högre nivå, men stannade i Torns IF. Fotbollsframtiden såg ljus ut, men ödet ville annorlunda och veckan därpå drabbades Niklas av sin första allvarliga knäskada i samband med en inomhusturnering.

Mikael Roos som var huvudtränare i Torns IF på den tiden minns tillbaka:

– Jag kom till Torns IF 2007 och då hade Niklas något år tidigare tagit ett väldigt korkat beslut att gå till Lunds andralag.

Men Niklas dök upp på Torns då eminenta grusplan, jag tror att det hade gått en bit in i försäsongen: "Kan jag komma tillbaka? Jag får bara spela back!" Vi tog tillbaka honom med viss tvekan, han var inte fullt tränad.

Inför säsongen 2009 gjorde vi något oväntat och satte honom som forward, ett beslut som man inte ångrar. Han vann skytteligan det året trots att vi hade Tomas "Tompas" Martinsson i laget.

Mikael Roos, tränare Torns IF herr 2007-2012.



När Niklas 2009 fick pris som årets Tornare så fick han också en tröja med ett idolporträtt av Mikael Roos, som Roos enligt egen utsägo hade hittat i en affär under utlandssemestern. Niklas tvingades lova att bära den på första träningen ifall han skulle byta klubb, vilket möjligtvis kan vara en förklaring till att Niklas blev Torns IF trogen i alla år.

Sju månader efter skadan, i slutet av maj 2010, var Niklas tillbaka på fotbollsplanen i toppmatchen mot Veberöds AIF. Torn vann matchen med 3-1, men för Niklas del blev det ingen rolig comeback då han tvingades utgå tio minuter efter att han hoppat in. Knäskadan

var allvarligare än befarat och skulle, bortsett från dessa tio minuter, tvinga Niklas att vara borta från fotbollen i två hela säsonger.

Niklas fick istället följa sina lagkamrater från sidlinjen i en gastkramande säsongsavslutning där Torn behövde en poäng borta mot Genarps IF för att säkra seriesegern. När det återstod åtta minuter av matchen nickade lagkapten Erik Rönningberg in kvitteringen som innebar 1-1, resultatet stod sig matchen ut och Torns IF hade för första gången avancerat till division 3!

Inför säsongen 2010 testade Torn för första gången ett delat ledarskap på huvudtränarsidan då "Jan" Mikael Roos kompletterades av en viss Richard "Kalle" Ringhov. De båda assisterades av Brian Ingemann och det skulle bli ett minst sagt framgångsrikt koncept för Torns IF, även om det kanske för vissa kan ses om aningen udda med en tränartrio som diskuterar sillmackor när matcherna är inne i ett avgörande skede. Tränarduon med smeknamnet "Karl-Jan" kom att kampera ihop till och med säsongen 2012 när Mikael Roos tackade för sig efter sex framgångsrika säsonger.



Niklas säsongen 2010.

Niklas fick dessvärre följa även säsongen 2011 från sidan, men vad han och vi andra Tornare fick se var ren njutning. Ett nederlagstippat Torns IF, som enligt vissa experter "aldrig skulle hålla i division 3", sprang rakt igenom serien och hade säkrat seriesegern redan när fyra omgångar återstod.

Säsongen 2012 var Niklas tillbaka på planen och spelade drygt hälften av seriematcherna för representationslaget. Torns IF, som bara två år tidigare hade spel i division 4 som sin största merit, spelade nu i division 2 och skulle visa sig blanda sig i toppstriden även på den nivån.

Av många härliga minnen från den säsongen så är det nog ändå "Rånet på Örjans Vall" som är den mest minnesvärda matchen för Torn det året. Niklas startade i den matchen och var högst delaktig i skrällen då han ordnade den frispark som Erik Rönningberg sedan kunde förvalta och dryga ut Torns ledning med till 2-0. Ett totalt utspelat Torn vann matchen med 2-1 och var i allra högsta grad med i slaget om seriesegern med bara fyra omgångar kvar att spela. Torn tappade dock i de avslutande omgångarna och slutade fyra, men med facit i hand var det nog ändå ganska rättvist att Halmia till slut drog det längsta strået och vann division 2 det året.

Det var intensiva, men väldigt roliga dagar för Torns IF den hösten för snart tio år sedan. Elva dagar efter mötet med Halmia var det dags för DM-final som spelades på ett regnigt Klostergårdens IP mot ett ungdomligt Helsingborgs IF som på den tiden kunde titulera sig

regerande svenska mästare. Torns IF vann matchen med 1-0 efter mål av André Sandstedt i den första halvleken och kunde inför en entusiastisk skara unga supportrar för första och hittills enda gången titulera sig skånska mästare. Niklas fick vara delaktig även i denna triumf då han byttes in i den andra halvleken.

Även 2012 fick Niklas uppleva en serieseger med reservlaget då han spelade mer än hälften av matcherna i laget som den säsongen vann division 1 för reservlag.

År 2013 skulle Torns IF för sjätte året i rad göra sin bästa säsong någonsin, sett till placering i seriesystemet. Ändå var det en märklig historia där Torns IF var oerhört skadedrabbat under framför allt höstsäsongen. Detta gällde även Niklas som endast spelade hälften av seriematcherna den säsongen. Trots att storförlusterna på bortaplan avlöste varandra under hösten, så lyckades laget på något sätt vinna hemmamatcherna på Tornvallen med uddamålet och därmed var man inblandade i kampen om seriesegern ända in i den avslutande omgången. Där blev det dock ännu en storförlust på bortaplan och laget slutade trea i tabellen.

Säsongen 2014 startade på bästa sätt för Torn och Niklas som nu var tillbaka. Seriepremiären spelades på bortaplan mot Dalstorps IF och det skulle bli en minnesvärd historia.

Niklas gjorde sitt andra mål i matchen i den fjärde tilläggsminuten när han nickade till 2-3 via stolpen och såg därmed till att Torns IF kunde gå segrande ur premiärmatchen.



Segerjubiläum när Niklas avgjorde seriepremiären 2014 på övertid.

Även i omgång 2 blev det två mål för Niklas när laget stod för en än mer osannolik matchavslutning och vände underläge 2-3 till vinst med 4-3 på övertid i en match mot HIF Akademi som för övrigt var den första tävlingsmatchen i Stångby som spelades på konstgräsunderlag och där Niklas gjorde Torns två första mål i matchen.

Serien inleddes med fem raka segrar innan laget kom in i en liten formsvacka. Först i den näst sista omgången hade laget förlorat hoppet om serieseger. Det blev en tredjeplats på nytt, men med betydligt bättre statistik jämfört med föregående år. Noterbart från den här säsongen var att normalt så hemmastarka Torns IF vann bortatabellen. Noterbart var även att Niklas Nilsson var tillbaka i gammal god målform och vann den interna skytteligan överlägset då han noterades för 17 mål i seriespelet, medan tvåan stannade på fyra. Detta trots att Niklas missade några matcher en bit in på vårsäsongen på grund av skada.

En annan sak som inträffade 2014 var att Tornlegendaren Mats "Holken" Holgersson klev in och fyllde vakansen i lagledarrollen och bidrog till ordning och reda i omklädningsrummet. Holken gör nu sin 43:e raka säsong i klubben och sin nionde som lagledare i den här sejouren och han säger följande om Niklas Nilsson:

– Niklas har verkligen mantlat rollen som lagkapten för seniorlaget de sista åren i karriären. En verklig ledare!

Det trodde i alla fall inte jag när han sommarjobbade på idrottsplatsen i mitten av 00-talet, en latare arbetare har jag aldrig skådat!

Jag önskar honom all lycka framöver.

Mats "Holken" Holgersson, i Torns IF sedan 1980, lagledare Torns IF herr 2014 – 2022.



Lat sommarjobbare.

2015 skulle bli en lite tyngre säsong såväl för laget som för Niklas som missade stora delar av säsongen. Både Torn och Niklas kom dock tillbaka något under höstsäsongen och när man besegrade Lindsdals IF med 4-2 hade man säkrat nytt kontrakt i division 2 när två omgångar återstod. Niklas var en av Torns målgörare i den matchen. 2015 blev det endast sex seriematcher i Torntröjan för Niklas del och på dessa matcher noterades han för tre mål.

Säsongen 2016 kom att inledas i moll och avslutas i dur både för laget och för Niklas själv. Niklas missade stora delar av vårsäsongen och laget låg på nedflyttningsplats efter nio omgångar. Man kom dock tillbaka med besked och när serien var färdigspelad hade Torn avancerat till tredjeplats efter att ha varit seriens bästa lag under de avslutande 17 omgångarna. För Niklas del blev det ett väldigt lyckat positionsbyte under de avslutande matcherna av säsongen. Han lämnade anfallspositionen och återgick till att bli mittback, den position han hade startat på i ungdomslaget 20 år tidigare.

Det året, 2016 uppnådde Torns IF ännu en milstolpe. Vid årsskiftet 1966-1967 upphörde Torns landskommun för att istället uppgå i Lunds stad. Sedan år 1971 ingår Stångby med omnejd i Lunds kommun och under merparten av sin relativt korta historia har herrarnas representationslag hållit till på den nedre halvan bland lagen i kommunen. Så sent som säsongen 2001 gick vi en hård kamp med Lokomotiv Lund IK om att undvika att bli kommunens sämsta representationslag på herrsidan.

Därefter avancerade Torns IF i rask takt mot att bli ett av kommunens topplag och säsongen 2016 blev Torns IF för första gången bästa herrlag i Lunds kommun efter att vi kommit fem poäng före Lunds BK som föregående år hade degraderats från division 1.



Niklas nickar in ett mål mot Hittarp under försäsongen 2017.

Säsongen 2017 skulle bli ännu bättre, både för Torns IF och Niklas. Det skulle bli en helt fantastisk säsong som hade många likheter med säsongen 2011. Det började lite trevande med förlust på bortaplan mot IFK Malmö i premiären och ett flertal till synes onödiga poängförluster under de inledande omgångarna. Därefter kom laget igång på allvar och när

man i våravslutningen vann hemmaderbyt mot Lunds BK inför rekordpublik så var det den sjunde raka segern i seriespelet och man hade skaffat sig ett grepp om serieledningen.

Torn vägrade fortsatt att förlora under början av höstsäsongen, men efter sommaruppehållet blev det flera oavgjorda matcher och ett par av konkurrenterna knappade in. Efter 20 raka matcher utan förlust kom Torns andra förlust i omgång 22, på hemmaplan mot Hässleholms IF. Förlusten innebar att Torn passerades av just Hässleholm och fick lämna ifrån sig serieledningen med bara fyra omgångar kvar att spela. Bakom jagade Lunds BK och dessa tre lag skulle göra upp om serieserien samt en kvalplats.

Torn skulle dock komma att avsluta klart starkast med fyra raka segrar. Redan omgången efter förlusten mot Hässleholm återtog man serieledningen och i den näst sista omgången åkte såväl Lunds BK som Hässleholms IF på högst oväntade förluster och Torn hade säkrat seriesegern redan före säsongsavslutningen.

För Niklas del var det den första hela säsongen som mittback på många år och han gjorde det fantastiskt bra på sin nygamla position, så pass bra att han efter säsongen utsågs till seriens bästa back! Det var också första gången sedan hans första allvarliga knäskada som han ådrog sig efter säsongen 2009 som han kunde genomföra hela säsongen utan skadeproblem. Han spelade samtliga seriematcher, bortsett från en där han var avstängd.

Efter seriespelet blev Niklas omskriven i lokalmedia även av en annan anledning. När seriesegern och platsen i division 1 var säkrad lät han nämligen tatuera in klubbmärket på överkroppen.



Niklas visar upp sin nya tatuering efter säsongen 2017.

Året därpå, 2018, var Torns IF nykomlingar i division 1 och vi som varit med i klubben under flera decennier fick nypa oss i armen innan vi insåg att klassiska lag som till exempel Mjällby, Åtvidaberg, Oddevold och Ljungskile plötsligt skulle komma till Tornvallen i Stångby för seriematcher.

Torn och Niklas fick bästa möjliga start på säsongen. Seriepremiären var ett derby på bortaplan mot Lunds BK den 7 april 2018 och Torn hade inte ens hunnit spela tre minuter i division 1 innan Niklas drog till med ett spektakulärt frisparksmål från egen planhalva som i allra högsta grad bidrog till att Torn kunde vinna premiären med 2-1!

2018 är fortfarande den bästa säsongen så här långt i Torns IF:s historia och även Niklas

Nilssons bästa säsong någonsin. Framförallt vårsäsongen var helt magisk för Torns del och när det var dags för sommaruppehåll med 17 av 30 omgångar spelade så var Torn i delad serieledning tillsammans med Mjällby. På höstsäsongen föll laget dock tillbaka något, men det slutade ändå med en finfin femteplats som nykomlingar i division 1.

Efter säsongen vann Niklas utmärkelsen "Årets Tornare" för andra gången. Detta i konkurrens med Philip Mårtensson och Astrit Selmani som båda skulle spela på högre nivå året därpå. Niklas blev därmed den fjärde spelare genom tiderna som fick sin andra inteckning i pokalen.



Niklas fick efter säsongen 2018 ta emot utmärkelsen Årets Tornare av dåvarande ordföranden Magnus Asperot.

Efter säsongen 2018 tackade lagkapten Daniel Hedefält Thulin för sig efter lång och trogen tjänst och Niklas fick ta över kaptensbindeln inför säsongen 2019. Niklas spelade merparten av matcherna i ett Torns IF som hade en lite tyngre andra säsong i division 1. Laget slutade till slut tolv och det dröjde till den sista omgången innan hotet om negativt kval definitivt var undanröjt.

Pandemiåret 2020 drogs Niklas på nytt med skadeproblem och han startade endast i en tredjedel av lagets seriematcher det året. Ändå lyckades han göra avtryck. När Torns IF den 11 juli tog emot Utsiktens BK i seriespelet slog han osannolikt nog till med ännu ett mål från egen planhalva i den 25:e matchminuten.

Niklas gjorde även en insats för lokalfotbollen i Lunds kommun när han i den avslutande omgången nickade in ett kvitteringsmål i bortamatchen mot Eskilsminne IF. Målet innebar att Lunds BK passerade Eskilsminne i tabellen och därmed undvek degradering.

Förra året, säsongen 2021, nådde Niklas en länge eftertraktad milstolpe. Den forne skyttekungen hade under senare år avstannat i sin målproduktion och en stor del av förklaringen låg säkert i positionsbytet från anfallare till mittback. Efter säsongen 2020 så hade både han och den tidigare lagkamraten Tomas "Tompä" Martinsson noterats för 74 mål i seriespel för representationslaget i Torns IF. Den 11 september 2021 i hemmamatchen mot Österlen FF fick Niklas en kalasträff i straffområdet och blev därmed den förste Tornare att nå 75 mål i seriespel med representationslaget. Det var ett mål som dessvärre också skulle visa sig bli hans sista.

För lagets del blev det en nervös men samtidigt positiv avslutning på fjolårssäsongen. För första gången på många år hade Torns IF ett reellt degraderingshot över sig ändå in i den avslutande omgången. Det var väldigt jämnt mellan laget från placering 8-14 i tabellen, varav den sistnämnda placeringen skulle innebära degradering. Torn behövde ta poäng borta på Kopparvallen mot Åtvidaberg för att inte behöva förlita sig på resultat i övriga matcher. Till en början kändes det väldigt nervöst för oss supportrar som följde matcherna på TV, men när Torn tog ledningen i den andra halvleken samtidigt som andra resultat gick lagets väg kunde man andas ut mot slutet av matchen. Torn vann matchen på Kopparvallen och slutade tia i tabellen. Ännu en säsong i Ettan Södra var säkrad.



Niklas med kaptensbindeln på armen.

Årets säsong 2022 skulle dessvärre visa sig bli den sista för Niklas del och likt säsongen 2010 så blev det en väldigt kort säsong som innebar endast ett framträdande i seriespelet.

Niklas fick göra ett sista framträdande på ännu en tidigare allsvensk arena i seriepremiären mot Falkenberg, där det för övrigt blev förlust med 1-0. Träningsveckan därpå gick hans knä sönder ännu en gång och nu under sommaren fick han det tråkiga beskedet att det skulle innebära en alltför stor risk för framtida men att fortsätta spela fotboll.

Seniorlagskarriären som alltså inleddes i den absolut lägsta reservlagsserien år 2003 avslutades nästan 20 säsonger senare när Torns IF år 2022 gör sin femte raka säsong i Ettan Södra.

Efter att ha tränat ungdomslaget där denne "pågaslyngel" ingått i tolv säsonger på raken tänkte jag att jag åtminstone kommer bli den som har varit ansvarig tränare för Niklas Nilsson under flesta säsonger av hans karriär. Men jag gick bet även på den punkten då en viss Richard "Kalle" Ringhov nu är inne på sin trettonde säsong som herrtränare för Torn, om än med ett par avsked och återkomster under de senaste säsongerna. Så här säger "Kalle" efter alla år tillsammans med Niklas:

– Att få varit tränare för Niklas i så många år som jag haft förmånen att vara är en ynnest. Alltid lojal och med en härlig vilja i att allt skall bli ännu bättre. Fantastisk mot sina lagkamrater och mot sitt klubbmärke. Att se en spelare bara bli bättre år efter år är egentligen otroligt. De flesta tränare pratar alltid om unga spelares utveckling men jag pratar ofta om Niklas som exempel som bara blir bättre och bättre med åren. Han är som ett rödvin, blir ännu bättre ju äldre han blir. Han har utnyttjat sin erfarenhet och rutin på ett mycket smart sätt säsong efter säsong.

Tror faktiskt Niklas är unik i svensk fotboll i att ha representerat en och samma klubb inte bara i så många säsonger utan att även ha spelat i samma förening i alla dessa divisioner. Otroligt imponerande!

Kan bara önska Niklas lycka till framöver och jag hoppas verkligen att vi får se honom i en roll i Torns IF i framtiden.

Richard "Kalle" Ringhov, tränare Torns IF herr 2010-2022.

För min egen del är det snart nio år sedan jag lämnade mitt djupare engagemang i föreningen i form av rollen som lagledare och styrelseledamot. Efter många år där Torns IF varit i centrum av mitt liv blev det annorlunda när arbete och familj började ta större plats.

Jag minns med värme säsongen 2012 då jag själv arbetade tillfälligt i ett projekt i Stockholm. Jag reste upp med nattåget på söndagskvällarna och åkte hem på fredagskvällen. Undantaget var om Torns IF hade en veckomatch, som till exempel DM-finalen. Då såg jag till att få ett par timmar ledigt på eftermiddagen för att kunna ta mig ner till Skåne och ta nattåget upp samma kväll igen.

Så här i efterhand kan jag fundera hur jag orkade med det livet. Det korta svaret är den klubbgemenskap som brukar sammanfattas som "Tornandan". Begreppet har funnits i många år, långt före min tid i klubben och före det att representationslaget nådde några framgångar att tala om.

Historiskt sett handlade begreppet kanske mest om hur en liten by på den skånska landsbygden med ideella krafter och med bidrag från privatpersoner i närområdet lyckades ro i hamn att på eget bevåg bygga och finansiera en egen idrottshall som stod färdig 1983.

Därefter stod medlemmarna för arbetsinsatser när vår lilla förening, med devisen en för alla, alla för en skulle bemanna alla de arrangemang som krävdes för att finansiera hallbygget.

På senare år har Torns IF etablerat sig på en nivå där Svenska fotbollsförbundet kräver att

spelarna är professionella och att det betalas ut lön. Torns IF har dock, såvitt jag vet, hållit fast vid sina principer att laget går före jaget och att ingen tjänar mer än någon annan. Vill man tjäna stora pengar på sin idrott så har Torns IF aldrig varit ett bra alternativ, strävar man däremot efter laganda, kamratskap och vänner för livet så kan jag inte tänka mig något bättre alternativ! Niklas Nilsson valde det senare och det är vi många som är tacksamma över.

Under de senaste knappa decennierna har jag hållit mig lite mer i bakgrunden sedan min förstfödde son föddes efter säsongen 2013. Jag har skrivit en del på sociala medier och hemsida, tjänstgjort som funktionär vid hemmamatcher och de gånger jag inte haft någon officiell roll så har det väl hänt att jag, högst partisk i frågan, skrikit mig hes över vad jag har uppfattat som felaktiga domslut. Det är inte många minuter jag har missat av Torns seniorlagsmatcher under de senaste 20 åren tack vare att man på senare tid även kan följa laget via TV-sändningar. Under de senaste 23 åren har jag med ojämna mellanrum publicerat texter i Torns IF olika medier av olika längd och kvalitet, och troligtvis är det här min sista text av den här omfattningen.

Det är med en känsla av vemod och samtidigt väldigt mycket stolthet som jag måste konstatera att Niklas Nilsson måste avsluta karriären. Han var den sista aktiva spelaren ur en generation av 80-talister som lyfte vår lilla "byaförening" från den absoluta botten till att idag ha etablerat sig i landets tredje högsta serie. Det finns flera andra spelare som har haft en likvärdig betydelse för att lyfta Torns IF från den absoluta gärdsgårdsserien till där klubben befinner sig idag. Från egenfostrade spelare som till exempel Andreas Ekberg, Erik Rönningberg, Daniel Hidefält Thulin, Markus Thulin och Ludwig Berg till spelare som på senare tid kommit till föreningen och varit trogna i många år som till exempel Viktor Edsheim, Amir Darban Khales, Tomas Martinsson, Christopher Nilsson, Niclas Lundberg, Adam Olofsson, Ludvig Bergman, Ruben Liljenborg Grönevik, Dylan Kosik Sulaiman, Tobias Karlsson och André Sandstedt.

Alla ovanstående spelare, och många fler, har bidragit stort till Torns IF:s utveckling under de senaste två decennierna, men för min egen del är det lite extra känslomässigt med just Niklas eftersom det är "min" adept sedan tidernas begynnelse, samtidigt var han också den siste spelare som återstod från tiden då Torns IF höll till i gärdsgårdsserierna.

Niklas lämnar efter sig ett antal rekord i Torns IF som det återstår att se ifall någon kan slå i framtiden:

- 75 mål i seriespel för Torns IF:s representationslag.
- 53 varningar i seriespel för Torns IF:s representationslag.
- Totalt 480 seniorlagsmatcher för Torns IF.

Niklas är med god marginal den spelare som har representerat Torns seniorlag flest gånger. Räknar man enbart seriematcher för representationslaget så får dock Daniel Hidefält Thulin behålla sitt svårslagna rekord under åtminstone ett antal år ytterligare. Daniel kom upp i 284 stycken, medan Niklas stannade på 277.

Under merparten av Niklas alla matcher i Torns IF:s representationslag så har Daniel Hidefält Thulin också ingått i laget. Daniel är liksom Niklas mer eller mindre uppvuxen på Tornvallen och den tidigare lagkamraten skickar en passning till Niklas:

– Division 5, division 4, division 3, division 2 samt ett DM-guld hann vi med att vinna tillsammans! Du hann med att göra flest mål i Torns historia innan skadorna satte stopp, men

en sak mäktade du inte med:

Det var endast sju matcher som återstod innan du skulle ha gjort flest seriematcher för Torn också. Du får glädjas åt att det fortfarande är din stora förebild som innehar det rekordet.

Vi hade ju ganska kul på vägen också. Från Sösdala borta till de lite större arenorna på senare år. Allt från lagfesterna till de långa bussresorna men framför allt alla vinster tillsammans!

En klubb – ett hjärta ♥ //284

Daniel Hidefält Thulin, Tornare sedan unga år, spelare Torns IF herr 2005-2018.



Glada Tornare firar att avancemanget till division 1 är säkrat.

Det lag Niklas tvingas lämna känns i alla fall som ett välmående sådant. Efter flera spelarförluster efter förra säsongen var Torns IF rejält nederlagstippade inför säsongen. Efter de inledande omgångarna fanns det heller ingenting som tydde på att förhandstipsen skulle vara fel. Men som många gånger förr under 2000-talet har Torn överträffat förväntningarna.

I samband med att den här texten skrivs får Torns IF kanske mer publicitet än någonsin tidigare. Anledningen är främst att det har fått spridning att laget under drygt fyra år har gjort fyra mål från egen planhalva. De två första av dem gjordes av Niklas Nilsson.

För några veckor sedan fick vi uppleva en magisk afton i Stångby där Torns IF vände underläge 0-2 till seger med 3-2 på övertid i seriespelet mot BK Olympic inför nästan 500 vilt påhejande åskådare. Journalisten Christoffer Ekmark från Skånesport avslutade en intervju med tränaren Richard "Kalle" Ringhov efter den matchen med följande påstående. "Det är väl bara en sak kvar att önska egentligen. Det är att Niklas Nilsson kan hoppa in och göra mål från egen planhalva igen." Tyvärr visste vi redan då att det inte kommer att hända.

När denna text skrivs har Torns IF nyligen spelat ännu en helt fantastisk hemmamatch. Tio dagar efter Olympicmatchen ställdes Torn mot suveräna serieledarna och forna storklubben Gais, som radat upp segrar och inte släppt in något mål på flera månader innan de kom till Stångby. I Stångby är det dock ingen som går säker när Torn har rätt dag. Torn vann med 4-2 efter ännu en makalös avslutning där man vände från ett underläge med 1-2 i slutminuterna.

Men det är inte bara lagets insats och resultatet som symboliserar Torns IF i de senaste hemmamatcherna. I samband med matchen mot Gais krävdes det en enorm organisation. Redan sex timmar före avspark var många igång med förberedelserna och tre timmar före matchen var det fullt av ideellt arbetande funktionärer som skulle ansvara för allt möjligt. Själv hjälpte jag till vid parkeringen och fick en trevlig pratstund med några trevliga juniorlagsspelare som passade på att fråga mig lite om klubbens historia när de förstod att jag inte var helt obekant med den. De drog sig inte heller för att hjälpa till när arrangörerna av den nyligen avslutade skördefesten skulle packa ihop sina saker.

Det har varit fantastiskt trevligt att gå på match hemma på Tornvallen på sistone. Det är alltid trevligt att få växla några ord med andra Tornare, nya som gamla. Som till exempel kollegorna i twittergänget, eller de gamla staketrävarna som följt laget sedan vi spelade i division 7 och som på senare år äntligen har fått ett staket att hänga vid. Dessutom alla de frivilliga som ser till att hålla igång cafeteria och grill, i match efter match, eller spelare som representerat Torns IF genom åren och troget fortsätter att följa sitt gamla lag. Sist men inte minst vill jag nämna alla de ungdomar kring föreningen som på senare tid har skapat en fantastisk stämning kring hemmamatcherna med sina flaggor och ramsor på den nya läktaren.



Framtida publikfester kommer att kunna bjuda på ännu trevligare inramning jämfört med cupmatchen mot Landskrona 2014.

Scenerna som har utspelat sig efter slutsignalen de senaste matcherna har verkligen värmt ett gammalt Tornhjärta. Allt från spelarnas firande med supportrarna till trängseln i omklädningsrummet då ungdomarna har bjudits in till att sjunga segersång med sina idoler. Efter Gaismatchen växlade jag några ord med Niklas Nilsson. Vi stod strax utanför herrarnas omklädningsrum, av den anledningen att det helt enkelt inte gick att trycka in fler, och vi kunde konstatera att här gäller det att vara i tid om man ska få plats.

Det känns verkligen att vår slogan, En klubb - ett hjärta, inte bara är några tryckta ord på ett papper eller en tröja utan något som verkligen genomsyrar föreningen.

Den nya läktaren har lyft Tornvallen ytterligare en nivå och den känns numera som en

idyllisk, modern idrottsplats. För bara ett tiotal år sedan bestod idrottsplatsen av bara en gräsplan och en grusplan, utan läktare, staket eller liknande. Det har hänt väldigt mycket sedan dess som bidragit till att Tornvallen nu kan bjuda på den inramning som vi haft i de senaste matcherna.

Utan att ta ut någonting i förskott så ser det ändå väldigt bra ut för seriens på förhand mest nederlagstippade lag. När den här texten skrivs efter 19 spelade omgångar ligger Torns IF i mitten av tabellen med elva poäng till såväl det övre som det nedre kvalstrecket.

Det är med andra ord inget lag i kris som Niklas nu har tvingats sluta spela i, snarare tvärtom. Den siste 80-talisten har nu spelat sin sista match i Torns IF:s herrtrupp. Några av dem kämpar vidare i oldboys, men det lär inte bli fallet med Niklas. Det fanns farhågor redan för många år sedan att Torn skulle rasa genom seriesystemet efterhand som de gamla trotjänarna slutade, men nu har vi i stort sett genomfört ett helt generationsskifte och representationslaget spelar fortfarande kvar på den högsta nivå vi någonsin har spelat på.

De unga Tornsupportrarna har fått nya hjältar att besjunga. Nya minnen har etsat sig fast i minnet. Liksom andra hoppas jag dock givetvis att Niklas kommer att finnas kvar i föreningen i någon roll framöver. Det finns alldeles för mycket Tornanda i honom för att inte användas på något sätt!

På onsdag den 31:e augusti kommer det allsvenskt besök till Tornvallen i form av IFK Göteborg. Matchen startar klockan 18:00 och i halvtidsvilan tackar vi av Niklas Nilsson. Välkomna då!

Avslutningsvis vill jag tacka Niklas för alla fantastiska minnen genom åren!

Andreas "Hået" Wallerstig, tränare Torns IF P88 1993-2004, lagledare Torns IF Herr 2005-2013.

